

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/229/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125011865
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2125011865.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Juraja Dziaka (sudca spravodajca), v trestnej veci odsúdeného: A. B., t. č. vo VTOS v ÚZVJS Hrnčiarovce n/P, v konaní o žiadosti odsúdeného o podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 26.09.2025 sp. zn. 108PP/45/2025 - 27, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 04.11.2025 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvého stupňa“) napadnutým uznesením zo dňa 26.09.2025, sp. zn. 108PP/45/2025 - 27 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), rozhodol tak, že (citácia): „podľa § 66 odsek 1 písmeno b), odsek 2, odsek 3 Trestného zákona, sa návrh A. B., nar. XX. XXXX XXXX v C., trvale bytom C., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, na podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 8T/32/2021 z 2. februára 2023, právoplatným 2. februára 2023, zamietá“.

Súd prvého stupňa napadnuté uznesenie odôvodnil v rozsahu č. I. 27 až 32 spisu.

Proti napadnutému uzneseniu zahlásil ihneď, po vyhlásení daného uznesenia, sťažnosť odsúdený (viď č. I. 26 spisu), bez bližšieho vymedzenia dôvodov podľa § 189 ods. 1 písm. a) až písm. c) Trestného poriadku, ktorú svoju sťažnosť následne odsúdený neodôvodnil (s poukazom na § 189 ods. 3 Trestného poriadku nebolo však povinnosťou odsúdeného svoju sťažnosť odôvodniť).

Prokurátorka sa ihneď, po vyhlásení napadnutého uznesenia, vzdala práva na podanie sťažnosti (č. I. 26 spisu).

Posúdenie sťažnosti odsúdeného sťažnostným súdom. Podľa § 66 ods. 1 Trestného poriadku súd môže odsúdeného podmienenečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody;

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody;

c) ak ide o osobu odsúdenú za zločin, ktorá nebola pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo

rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody; súd zároveň nariadi kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa § 66 ods. 3 Trestného poriadku, ak odsúdený má vykonať viac trestov odňatia slobody, odsúdený môže byť podmiennečne prepustený najskôr po výkone súčtu pomerných častí uložených trestov podľa odseku 1 písm. a) až c), § 67 ods. 1 a 2 a celého zvyšku trestu podľa § 68 ods. 2.

Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť

b) konanie predchádzajúce týmto výkonom napadnutého uznesenia.

Sťažnostný súd na podklade podanej sťažnosti odsúdeným postupoval podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, pričom preskúmal (i) správnosť výroku napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa, (ii) súladnosť výroku napadnutého uznesenia s jeho odôvodnením, ako i (iii) konanie predchádzajúce vydaniu napadnutého uznesenia, pričom dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná. Z obsahu spisového materiálu totiž sťažnostný súd zistil, že súd prvého stupňa dospel k správne právnemu záveru, že v posudzovanom prípade nie sú dané podmienky na postup súdu podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 66 ods. 1 písm. b), ods. 2, ods. 3 Trestného zákona v podobe podmiennečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody. Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo výroku napadnutého uznesenia, v tomto smere žiadne sťažnostné námietky odsúdený nemal, žiadne procesné pochybenia súdu prvého stupňa sťažnostný súd vlastným prieskumom nezistil. Možno tak skonštatovať, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo vzťahu k výroku napadnutého uznesenia procesne správne; zjednodušene povedané, podľa názoru súdu cesta súdu prvého stupňa k napadnutému uzneseniu bola „procesne čistá“, aj čo do plného zachovania práv procesných strán na konaní participovať a podľa vlastného uváženia realizovať svoje procesné práva.

Z vyššie citovaných ustanovení § 66 Trestného zákona vyplýva, že súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody po splnení jednak formálnej podmienky a to zákonom stanovenej doby výkonu trestu, a jednak po splnení dvoch materiálnych podmienok, ktorými sú (i) plnenie povinností a správanie odsúdeného vo výkone trestu, ktorými preukázal polepšenie (t. j. polepšenie sa), a (ii) skutočnosť, že sa od odsúdeného môže očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život (t. j. prognóza vedenia riadneho života). Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvého stupňa k správne právnemu záveru, že u odsúdeného bola splnená formálna podmienka na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, teda že v zmysle § 66 ods. 1 písm. b), ods. 3 Trestného zákona vykonal potrebnú časť z výmery uložených trestov. Danému záveru nie je teda čo vytknúť, sťažnostný súd týmto plne odkazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia, s ktorým sa stotožňuje (viď predposledný odsek na strane 4 napadnutého uznesenia).

Sťažnostný súd ďalej k splneniu tzv. prvej materiálnej podmienky (t. j. polepšenie odsúdeného) a tzv. druhej materiálnej podmienky (t. j. prognóza vedenia riadneho života odsúdeným na slobode) zakotvenej v § 66 ods. 1 Trestného zákona uvádza, že toto je predmetom dokazovania na verejnom zasadnutí a v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku súd hodnotí dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, a to jednotlivo i v ich súhrne. Po preskúmaní veci sa sťažnostný súd stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa, že u odsúdeného nebola splnená tak prvá ako ani druhá materiálna podmienka zakotvená v § 66 ods. 1 Trestného zákona a spočívajúca v (i) jeho polepšení sa počas doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody (k tomu viď druhý a tretí odsek na strane 5 napadnutého uznesenia) a v (ii) prognóze vedenia riadneho života odsúdeným v budúcnosti/na slobode (k tomu viď posledný odsek na strane 5 napadnutého uznesenia).

Sťažnostný súd si v podstate všetky závery súdu prvého stupňa prezentované v napadnutom uznesení osvojil a v celom rozsahu na ne týmto odkazuje (viď najmä vyššie spomenuté body napadnutého uznesenia), bez potreby opakovania týchto dôvodov vo svojom uznesení. V tejto súvislosti sťažnostný súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a to v prípade, ak sa sťažnostný súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne, nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby

na tieto len stručne poukázal (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/2/2018 zo dňa 23.01.2018), pričom odôvodnenie uznesenia prvostupňového a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane, keďže z hľadiska predmetu tvoria jeden celok (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 336/2016; ústavný súd pri posudzovaní dodržiavania ústavnoprocených princípov orgánmi verejnej moci pri rozhodovaní vychádza z toho, že na rozhodnutie vydané na rôznych inštitúciách je potrebné vzhliadať ako na jeden celok, k čomu viď tiež rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III.ÚS 447/2016).

V tejto súvislosti sťažnostný súd zdôrazňuje z pred súdom prvého stupňa vykonaného dokazovania vyplynúvšiu skutočnosť (neopomínajúc/neznižujúc význam zvyšných z pred súdom prvého stupňa vykonaného dokazovania plynúcich skutočností), aj na ktorú správne súd prvého stupňa v napadnutom uznesení poukázal, že (i) doterajší priebeh aktuálneho výkonu trestu odňatia slobody u odsúdeného nebol (napriek zaznamenaným dvom disciplinárnym odmenám) vždy bezproblémový (dopustil sa opakovane porušení ústavného poriadku), a tiež (ii) vo výkone trestu odňatia slobody neabsolvoval odsúdený žiadny rekvalifikačný kurz/žiadne iné formy vzdelávania (t. j. napriek možnosti pripraviť sa aj takouto formou na produktívny život na slobode, túto možnosť dosiaľ nevyužil), (iii) jeho pracovné výsledky neboli vždy uspokojivé, (iv) kedy navyše zistená resocializačná prognóza u odsúdeného je menej priaznivá, riziko recidívy trestnej činnosti stredné (svoju trestnú činnosť odsúdený ľutuje len formálne, deklaruje k nej len čiastočne kritický postoj, kedy nie je schopný ale identifikovať/analyzovať okolnosti, ktoré ho k jej spáchaniu viedli; vie sa síce v podmienkach výkonu trestu správať na požadovanej úrovni, no nie je možné vzhľadom na jeho kriminálnu minulosť zaručiť, že po prípadnom podmiennečnom prepustení bude viesť riadny život). Uvedené skutočnosti, napriek jednoznačne zisteným aj pozitívam o osobe odsúdeného (ako plynie z hodnotiacej správy ZVJS, tak napr. odsúdený sa dopracoval k dvom disciplinárnym odmenám, a to na začiatku a na konci roku 2024, svoj voľný čas využíva v podstate zmysluplne a aspoň čiastočne plní stanovené ciele programu zaobchádzania), neumožňujú aj s pohľadom na trestnú minulosť odsúdeného (ako bola zistená súdom prvého stupňa), súdu učiť záver, že odsúdený v aktuálnom čase „už dozrel“ v otázke splnenia podmienok zakotvených v § 66 Trestného zákona do možnosti aplikácie inštitútu podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody u jeho osoby. U odsúdeného, ako správne uviedol v napadnutom uznesení súd prvého stupňa, nejde totiž o prvý výkon nepodmiennečného trestu odňatia slobody (kedy v minulosti bol už aj z výkonu takého trestu podmiennečne prepustený a v skúšobnej dobe takého prepustenia sa osvedčil, no v nasledujúcich rokoch sa dopustil aj ďalšej úmyselnej trestnej činnosti, viď záznamy č. 3 až 12 odpisu registra trestov odsúdeného), a je preto potrebné (vzhľadom na jeho zlyhanie po predošlom výkone trestu a opätovnom skíznutí do trestnoprávne relevantnej protiprávnej činnosti) o to dôslednejšie zo strany súdu hodnotiť naplnenie tzv. materiálnych podmienok zakotvených v § 66 ods. 1 Trestného zákona (odsúdený, aj vzhľadom na pred súdom prvého stupňa oboznámený odpis registra trestov, má rozhodne nie zanedbateľný sklon k trestnoprávne relevantnému protiprávnemu správaniu sa, a to i napriek v minulosti ukladaným/vykonaným trestom).

V zhode so závermi súdu prvého stupňa sťažnostný súd tak aktuálne nevidí naplnenie ani jednej z materiálnych podmienok zakotvených v § 66 ods. 1 Trestného zákona u odsúdeného. Ak doterajší výkon aktuálneho trestu odňatia slobody u odsúdeného ešte nedocielil (predčasné) naplnenie účelu trestu v zmysle § 34 Trestného zákona, podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody v aktuálnom čase by tak na plecía spoločnosti z pohľadu sťažnostného súdu kládlo neprimerané (a teda nedôvodne uložené) riziko znášania možnej recidívy trestnoprávne relevantného protiprávneho správania sa odsúdeného.

Je síce pravdou, že neexistuje „istota“, že odsúdený ne/bude viesť na slobode riadny život. Takúto istotu súdy rozhodujúce o žiadostiach/návrhoch o podmiennečné prepustenie prakticky nemajú a ani nemôžu nikdy mať. Súčasne ale v prejednávanej veci nebolo možné ustáliť, že by pre záver o vedení riadneho života odsúdeným v prípade jeho podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody bolo možné mať pre súd dostatočný/rozumný/dôvodný predpoklad. Zmysel inštitútu podmiennečného prepustenia spočíva v motivácii odsúdeného k tomu, aby svojím chovaním a plnením povinností vo výkone trestu ukázal polepšenie. Vykonanou časťou trestu odňatia slobody podľa názoru sťažnostného súdu nebol účel trestu dosiaľ dosiahnutý a podľa názoru sťažnostného súdu s ohľadom na vyššie uvedené ako i v napadnutom uznesení skutočne vyčerpávajúco uvádzané okolnosti prejednávanej veci a osoby odsúdeného by v prípade podmiennečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody ani hroziace nariadenie výkonu zvyšku trestu odňatia slobody riziko možnej recidívy neznižovalo

do súdom akceptovateľnej miery (k tomu vid' napr. bod 13. nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 85/2025-30 zo dňa 17.07.2025).

S ohľadom na uvedené, sťažnostný súd konštatuje, že odsúdený neuviedol také skutočnosti, a sťažnostný súd ani také nezistil, ktoré by boli spôsobilé z hľadiska zistenia podmienok pre taký postup súdu docieľiť zrušenie/zmenu napadnutého uznesenia a podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

Záverom však sťažnostný súd dodáva, že posúdenie naplnenia oboch tzv. materiálnych podmienok zakotvených v § 66 ods. 1 Trestného zákona sa výsostne vzťahuje na situáciu odsúdeného v tom ktorom aktuálnom čase a priestore. Ak súd prvého stupňa, ani sťažnostný súd toho času nevidia u odsúdeného naplnenie oboch tzv. materiálnych podmienok zakotvených v § 66 ods. 1 Trestného zákona (t. j. polepšenie sa a prognóza vedenia riadneho života v prípade pobytu na slobode), dané neznamená, že by v neskoršom čase odsúdený nemohol obe tieto podmienky naplniť v kvalite dostačujúcej pre súd na kladné rozhodnutie o jeho inej/ďalšej žiadosti o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (dané je však podmienené zistením správania sa/prejavovania sa odsúdeného počas ďalšieho výkonu trestu odňatia slobody, ktoré také kladné rozhodnutie súdu zdôvodní, čo je v rukách v podstate len samotného odsúdeného).

Pre úplnosť sťažnostný súd uvádza, že vo výroku napadnutého uznesenia identifikoval nesprávnosť v písaní v podobe nesprávne uvedeného dátumu právoplatnosti tam uvádzaného súdneho rozhodnutia (uvedené je 02.02.2023, správne má byť 03.02.2023). Nakoľko však ide o zrejmu nesprávnosť v písaní dátumu právoplatnosti pred súdom prvého stupňa na verejnom zasadnutí v rámci dokazovania oboznámeného súdneho rozhodnutia, ktorá nesprávnosť nijak nedopadá na vecnú správnosť napadnutého uznesenia (kedy vo výroku napadnutého uznesenia uvádzané súdne rozhodnutie je jasne a nezameniteľne, napriek danej nezrovnalosti, identifikovateľné), nebol dôvod zo strany sťažnostného súdu napadnuté uznesenie rušiť a tak danú nezrovnalosť napraviť. Jej náprava je možná primeraným postupom súdu prvého stupňa podľa § 174 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku.

Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak (a) nie je prípustná, (b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo (c) nie je dôvodná.

Pretože sťažnostný súd nezistil žiadne dôvody, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého uznesenia, sťažnosť odsúdeného zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.